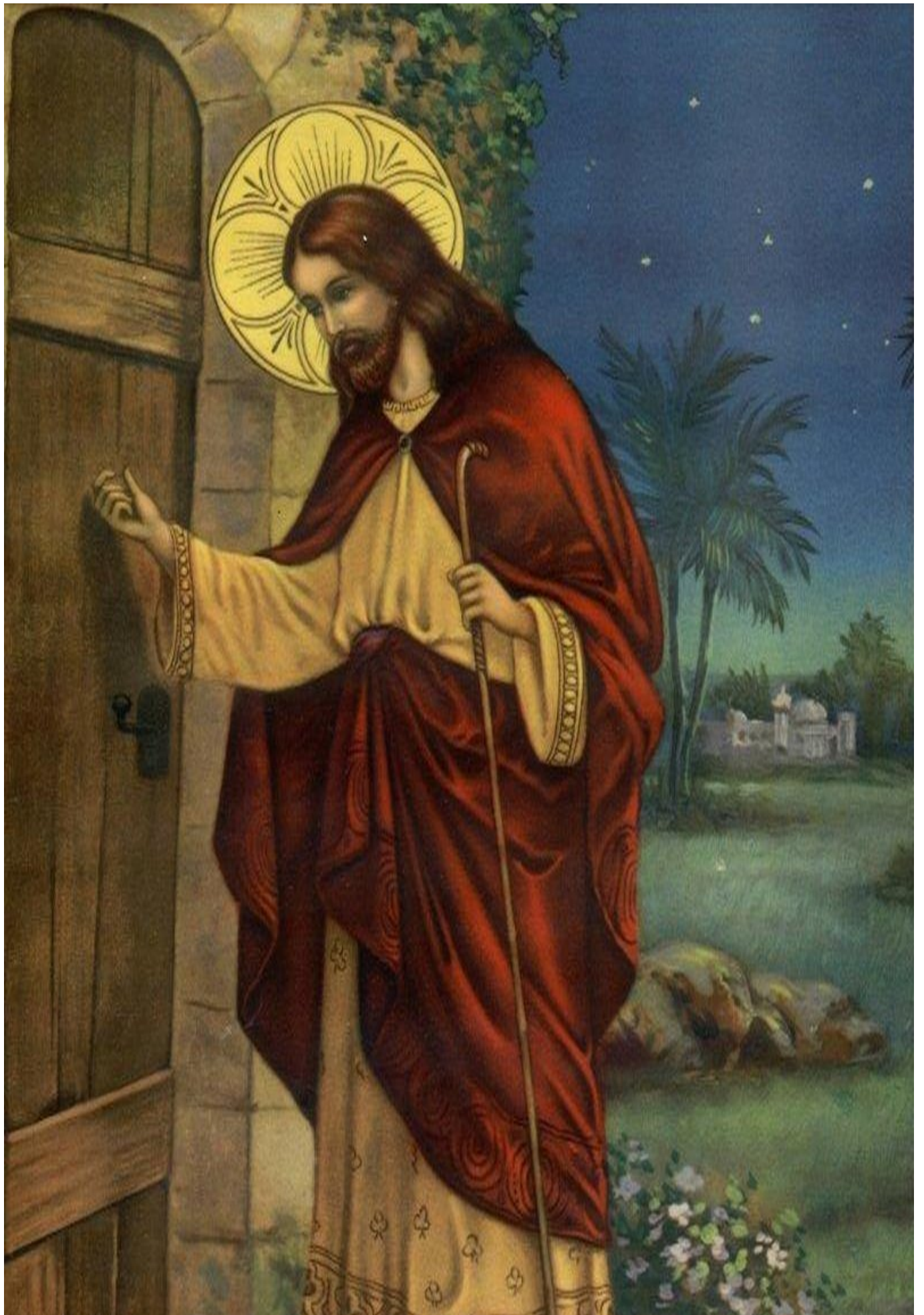
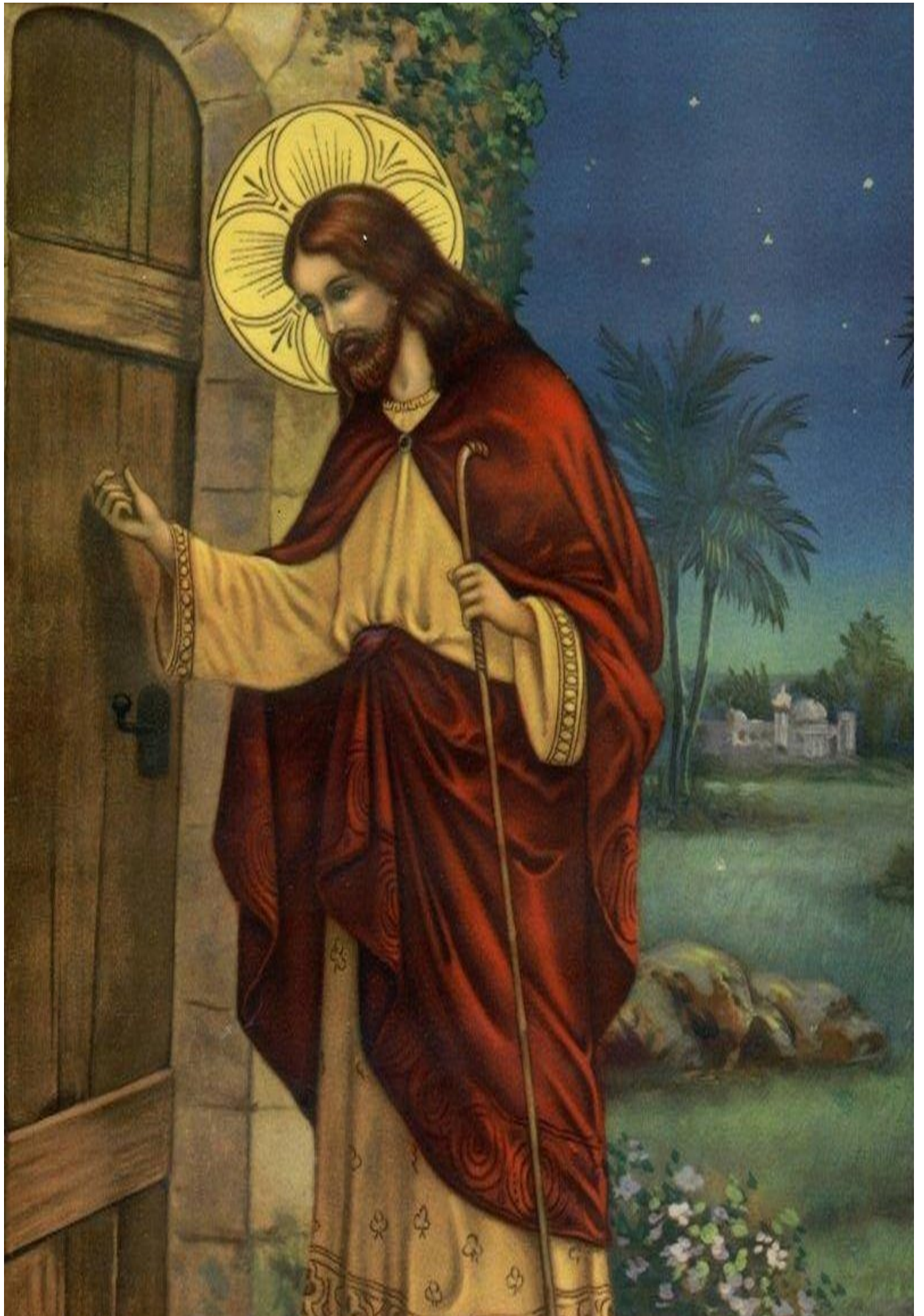

5 Μαΐου 2015

ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΕ ΨΑΧΝΕΙ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σύγχρονος άνθρωπος λόγω των ανέσεων και της καλοπέρασης έγινε αφόρητα εγωκεντρικός;

- Πιστεύει ότι ο εαυτός του είναι το κέντρο του κόσμου• το κέντρο της παρέας• το κέντρο της οικογένειας• το κέντρο του χώρου όπου δουλεύει•
- δεν δέχεται υποδείξεις και συμβουλές, έστω κι αν μερικές φορές παριστάνει ότι τις ζητάει•
- θέλει όλοι οι άλλοι να ασχολούνται με αυτόν να τον επαινούν και να τον υπηρετούν θέλει όλοι να τον αγαπούν να ενδιαφέρονται γι' αυτόν
- πονάει και πληγώνεται όταν αισθάνεται ότι οι άλλοι τον αγνοούν τον αφήνουν στο “περιθώριο”.

Όλες οι παραπάνω νοσηρές εκδηλώσεις εγωισμού γίνονται πολύ πιο έντονες, όσο ο άνθρωπος βγάζει τον Θεό από την ζωή του• όσο πιο πολύ θεοποιεί τον ίδιο του τον εαυτό.

Και τότε γίνεται ένα εγωκεντρικό τερατάκι.

Ο γνωστός άγγλος συγγραφέας και γιατρός Α.Ι.Κρόνιν, στο άρθρο του “Γιατί πιστεύω στον Θεό” γράφει:

“Όταν ακόμη εξασκούσα το επάγγελμα του γιατρού, είχα έναν άρρωστο, ο οποίος σε όλη του την ζωή καμάρωνε για την αθεία του. Είχε μαλώσει με την μοναδική θυγατέρα του και την είχε αποκληρώσει, επειδή παντρεύτηκε ένα δάσκαλο – βαθύτατα ευσεβή. Όταν όμως στο τέλος της ζωής του προσεβλήθη από ανίατη αρρώστια, κάποια περίεργη μεταβολή παρατηρήθηκε στο γέρο σκεπτικιστή. Τώρα, τον έπιανε συχνά η επιθυμία να δικαιολογηθεί, ιδιαίτερα μπροστά στα μάτια του γαμπρού του. Πήγαινε συχνά στο σπίτι της κόρης του για να κουβεντιάσει με τον ευσεβή νέο. Κι όμως ο αθεράπευτος εγωισμός του δεν τον άφηνε να παραδεχθεί την σωτήρια “ήττα” του: “Μην απατάσθε”, τους έλεγε. “Δεν μετάνιωσα. Δεν πιστεύω ακόμα στον Θεό”!

Όποτε, μια μέρα, η κόρη του ξέσπασε: “Μα καλά, πατέρα. Ακόμα δεν κατάλαβες ότι, ενώ εσύ δεν Τον πιστεύεις, Εκείνος όμως δεν έπαψε ποτέ να σε εμπιστεύεται και να σε αναζητάει;”

Η σοφή αυτή παρατήρηση νίκησε και την τελευταία αντίσταση του γέροντα. Ξέσπασε σε λυγμούς και ρώτησε: “Αλήθεια, ακόμα με ψάχνει;”

Στο 15ο κεφάλαιο του κατά Λουκάν Ευαγγελίου αναφέρεται ότι το πιο συνηθισμένο ακροατήριο του Χριστού ήταν τελώνες και αμαρτωλοί. Και αυτό “σκανδάλιζε” τους γραμματείς και τους φαρισαίους• και τους εξόργιζε. Έχοντας την αρρώστια του εγωισμού στο έπακρον, δεν άντεχαν να ασχολείται ο Χριστός με τα αποβράσματα της κοινωνίας και να “αγνοεί” αυτούς και την δήθεν “ευσέβειά” τους!

Τότε ο Χριστός τους απάντησε με τρεις παραβολές:

- την παραβολή του χαμένου προβάτου-
- την παραβολή της χαμένης δραχμής• και
- την παραβολή του χαμένου (ασώτου) υιού.

Έστω κι αν νομίζουμε ότι ξέρουμε “απ’ έξω” και τις τρεις παραβολές, ας κάνουμε τον κόπο να τις ξαναδιαβάσουμε “από μέσα”. Αργά και προσεκτικά.

Έτσι θα θυμηθούμε, ότι ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για τους “χαμένους”• για τους “απολωλότες”• και όχι γι’ αυτούς, πού νομίζουν ότι “την έχουν βρή”• όχι για τους βολεμένους• όχι για τους κατά φαντασίαν “υγιείς”.

Και όσο αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας

ανάμεσα σ’ αυτούς τους “απολωλότες” και ασθενείς, τους “κοπιώντες και πεφορτισμένους”, τόσο πιο πολύ θα αισθανόμαστε ότι Κάποιος μας ψάχνει• Κάποιος ενδιαφέρθηκε για μας. Κάποιος ήλθε, όχι για να Τον υπηρετήσουμε, αλλά για να μας υπηρετήσει• Κάποιος μας αγάπησε τόσο, πού έχασε και την ζωή Του, για να βρούμε εμείς την Αληθινή Ζωή!

Πηγή: agiameteora.net